

NA PRAHU TVÉHO MILOSRDENSTVÍ

Nevíme Pane, jaká je míra našich dnů a jaké budou jejich konce. Zabalil jsi to před námi rouškou svého tajemství. Ale všichni máme asi podobný úděl, abychom se mohli s posledními silami a nadějí doplatit k prahu tvého Milosrdenství, kterého nám dopřáváš. Každý z nás je jakýsi Lazar, který s posledními silami a nadějí na prahu Tvého milosrdenství očekává, že mu spadne bohatství – největší - ze stolu těch, kteří dosáhli nebeské slávy, kterou nám skrze ně Ty dáváš. Neponechávej nás jenom milosrdenství lidskému, které nám dopřávají jen lidé, kteří jako pes olízou naše rány a odejdou, protože jim nemáme co dát. V základních pravdách naší křesťanské víry je jediná Tvoje vlastnost, že jsi nejvíce spravedlivý, ale my jsme přesvědčení, že jiná Tvoje vlastnost převyšuje, čím jsi se projevoval už v pradějinách lidstva i později ve svém vyvoleném národě. Až příliš je zdůrazňován Tvůj hněv, až do třetího a čtvrtého pokolení v lidu. Proniká až příliš i do mešní liturgie ještě i dnes, i když se ve Tvém Synu zjevila Tvoje láska. „*Toto je můj milovaný syn, v němž se mi zalíbilo, toho poslouchajte*“. Zjevila se světu už v betlémských jeslích. Svět ovšem ji nepřijal v této podobě, odmítl ji a odmítá ji stále i dnes. I když slyšel z kříže „*Odpusť jim, nevědí, co činí*“. Jak častý byl této lásky hlas „*starým bylo řečeno, ale já pravím vám*“, toto bylo řečeno, kteří dnes žijeme, jsme my dnes, kteří máme tento zákon lásky a Milosrdenství od Tebe, Pane, přijímat také i my rozdávát tak potřebným.

Podobenství o milosrdném Samaritánovi začínala Tvoje církev uplatňovat hned, jak sis přál „*Jdi a číň i ty podobně*“. Při hodech Lásky, bylo jich počátku v Jeruzalémě jen asi 120, muselo se toto společenství skrývat v domech i katakombách. Mnoho jich položilo i své životy, své hlavy na špalek kata, než se mu dostalo uznání Ediktem milánským císařem Konstantinem Velikým (313) náboženské svobody a pozváním k vytváření účasti společensko-právním.

Po dvou tisíciletích se znovu zvedají vlny nejenom tsunami, sopečné erupce, zemětřesení a mnohé hurikány, aby zaplavovaly oblasti, kde začalo vzkvétat rozvíjející se křesťanství, ale jakoby se i samé peklo otevřelo se silou svého pohanství. Kde křesťanská víra, ale především ona milosrdná láska chce změnit svět, jsou vlnami pohanství brutalitou zaplavovány křesťanské země, kde začal rozkvétat svět nových nadějí. Umírají tam poslové křesťanské milosrdné lásky mezi řadami kněží, řeholních sester a nových křesťanů. Pod palbami moderní techniky z ručnic, granátů a min, v hořících chrámech, kteří zde šířili radostnou zvěst, že křesťanský **Bůh je „Milosrdná láska“**.

Jako prvou poselkyni nad potopou dnešního hříšného světa si povolal k tomuto poselství polskou řeholnici, svatou Faustýnu Kowalskou, která ve svých soukromých zjeveních byla jakousi bílou holubicí ohlašující záchranu světa. Bylo to její soukromé zjevení a dlouho to trvalo, než přišlo až k branám sv. Petra v Římě, aby ten otevřel dokořán cestu do celé církve. Bylo to poselství nedůvěřivé nad spravedlností Boží stavět „**Boží Milosrdenství**“, ale dnes začínáme stále všichni pociťovat, že nic nepotřebuje svět tak naléhavě jako „**Boží Milosrdenství**“.

Jak dlouho bude trvat znovu tento boj než zbraněmi křesťanského ducha utichnou zbraně světa. Ten prvý před dvěma tisíci lety trval více jak tři sta let, nevíme kolik generací bude odmítat toto pozvání Milosrdné lásky, než se znovu změní tento svět k dobrému. My věřící, kteří jsme nositeli této nové zvěsti máme ujištění ve slovech Pána: „**Nebojte se, já s Vámi jsem až do konce věků. Já jsem přemohl svět. Já jsem cesta, pravda a život.**“ Milosrdný Samaritán mohl do ran vlít jen utišující olej a víno, Ty, Pane vlej do ran svého Svatého Ducha. „**Sešli, Pane, svého Svatého Ducha a obnov tvář země**“.